

Tot pot arreglar-se

—Ja ho veieu! Tants coloms i ni una trista veça per alimentar-los.

—Veneu-me'ls: us en dono una arrova de veces.

UN PRACTIC DE LA MENTIDA

Un anglès desembarca al port de Màlaga, i tota una pandilla de trinxeraires se li abraona per portar-li la maleta. L'anglès és divertit, i com que ha sentit dir que aquell és el país dels mentiders, els diu:

—Me'l portarà, i li donaré dues pessetes de propina, aquell que més aviat em digui una mentida.

—No hi vull tractes amb vostè —salta un dels bordegassos— perquè és poc formal. No havia dit que ens donaria un duro? I ara surt que només seran dues pessetes...

I sense pensar-s'hi gens li pren la maleta dels dits.

BENEFICENCIA

Una senyora encarregada d'una recaptada benèfica, presenta la safata a un senyor molt ric.

Aquest gira el cap i s'excusa:

—No porto ni un cèntim al damunt.

I la senyora li respon:

—Aleshores prengui alguna cosa, perquè la capta és per als pobres.

—Com és possible? Us heu atrevit a pegar aquest home quan ja el teníeu estirat a terra?

—Sí i què

—Res, res! Trobo que li heu donat una pallissa molt ben donada.

Els humoristes catalans expliquen als soldats de l'Exèrcit de la República l'acudit que els ha fet més gràcia

Avui tenen la paraula Joan d'Ivori, Miquel Joseph i Josep Mallol

JOAN D'IVORI

El gran dibuixant ens ha dit:

La primera vegada que vaig sentir un acudit que em féu gràcia fou quan jo era petit; el va fer la meua germana i sempre més l'he recordat. Com que la seva frescor s'aguanta malgrat que se n'hagin fet d'altres que poden ésser fins i tot superiors, us he fet un dibuix per a acompanyar-lo.

—Ai nena que cauràs!

—No tinguis por que ja m'aguanto jo.

MIQUEL JOSEPH I MAYOL

Algú ens dirà que el fet que l'actiu home de cinema sigui inclòs entre els humoristes que responen a aquesta enquesta, és de si un gest d'humor. Perquè Joseph i Mayol no és pas com a humorista que s'ha creat un nom. Però si tenia un acudit tan bo per a contar, per què no incloure-l'hi?

I heus ací que li hem fet la consabuda pregunta. Ell era al saló de proves revivint uns films antics d'homes i coses de Catalunya. Ens hem atansat a en Joseph i a cau d'orella, com quan som al cinema de veres, li hem dit què volíem d'ell. L'home ha restat pensatiu una estona i quan s'ha encès el llum, per la cara que feia hem vist que l'acudit ja li ha vingut a la memòria. I ens l'ha contat sense fer-nos glatir gens.

Són una parella de puces que festegen. La femella pregunta al seu promès:

—Amor meu, què em regalaràs quan ens casarem?

—Mira, videta, ens comprarem un gos per a nosaltres sols.

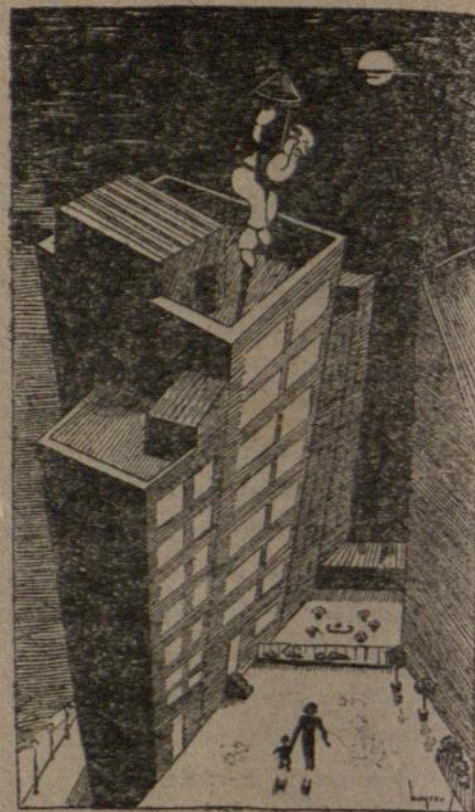
JOSEP MALLOL

El nostre col·laborador, tan conegut a Catalunya per la seva col·laboració en lo més popular de les publicacions catalanes, ens ha enviat aquest acudit:

L'Amo: —Has trigat dues hores a tornar del camp.

—Oh, vostè no sap el que costa d'arrosegat això per la carretera.

El pare enfilat, al nen que li ha demanat la lluna.—Ho veus, nen, com no hi arribo?

POSATS A DIR

En una reunió ponderaven la velocitat dels trens a Anglaterra i els Estats Units. Un andalús que rodava per allí, va ficar-hi el nas i deixà anar:

—Diguin-m'ho a mi. Una vegada feia via cap a Xicago, i a causa del bitllet em vareig barallar amb el cap d'una estació Arrenca el tren en el precís moment que aixeco la mà per clavar-li una bofetada, i en deixar-la caure la va rebre el cap de l'estació immediata.

BONA EDUCACIO

—Nen, no ensenyis paraules lletges al lloro.

—Si no les hi ensenyo pas, mamà! Precisament li estic dient les que no ha d'aprendre.

—Encara que sembli mentida aquest gerro té més de 2.000 anys.

—Esteu de broma... Si tot just estem al 1938!

—No ho veieu que feu anar la maleta al revés?

—Es que voldria recular.